

Η σύνδεση κλήρου και λαού κατά τον ιερό Χρυσόστομο

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1fZiYmW>]

Στον τέταρτο λόγο, ο Χρυσόστομος κάνει αναφορά στις χειροτονίες. Αναφέρει χαρακτηριστικά ότι δε θα πρέπει να γίνονται με ανθρώπινη εισήγηση αλλά με έμπνευση της Θείας Χάριτος. Οι ανάξιοι εκλέγονται και χειροτονούνται από ανθρώπους αλλά όχι από το Θεό. Αυτός που θέλει να επιμεληθεί ψυχές άλλων, για να τα καταφέρει, θα πρέπει πρώτα να επιμεληθεί τη δική του ψυχή. Έτσι, οι χειροτονίες δε θα πρέπει να γίνονται εσπευσμένα, για να μη γίνονται οι χειροτονούντες μέτοχοι ξένων αμαρτιών. Ο υποψήφιος θα πρέπει να εξετάζεται από τους εκλέκτορες του αλλά πρώτα και καλύτερα από τον ίδιο του τον εαυτό. Αν νιώσει λοιπόν ανάξιος, δεν θα πρέπει να δεχθεί ακόμη κι αν πιέζεται και ό,τι νιώσει έτοιμος να το πράξει.

Επιπροσθέτως, τονίζει με θέρμη ότι η μοναδική θεραπεία για το λαό είναι η διδασκαλία δια λόγου. Ιεροσύνη άνευ διδασκαλίας δε νοείται. Για αυτό και πολλές φορές ο Επισκοπικός θρόνος λέγεται και Διδασκαλικός θρόνος. Ο λόγος του λαού σύμφωνα με τον Ιεράρχη θα πρέπει να καθίσταται πλούσιος μέσα στο ποίμνιο. Ο Ποιμένας θα πρέπει να είναι άμεμπτος σαν πόλη που είναι περικυκλωμένη με τείχη, μαχόμενος όλες τις αιρετικές ομάδες και ορθοτομών το Λόγο της Αληθείας. Για να τα επιτύχει αυτά θα πρέπει να έχει δύναμη στο λόγο που η έλλειψή της βέβαια μπορεί να αναπληρωθεί μέσα από τα έργα του. Έτσι ο συνδυασμός λόγου και έργων φτάνει στην τέλεια οικοδομή.

Στον αμέσως επόμενο λόγο, τον πέμπτο, ο ιερός ανήρ δίνει έμφαση και πάλι στη δυναμική που έχουν οι διαλέξεις του Επισκόπου με το λαό του. Ο χρόνος αλλά και ο κόπος που θα πρέπει να αφιερώνει για αυτές θα πρέπει να είναι μεγάλος και η προετοιμασία του για την αντιμετώπιση των προβλημάτων του ποιμνίου του μακρύς. Η ρητορική δεν είναι απόλυτα φυσικό χάρισμα αλλά καρπός μαθητείας πάνω στη Γραφή και την εγκυκλοπαιδική γνώση. Και αν κάποτε φτάσει σε ώριμα στάδια ρητορείας, θα πρέπει να περιφρονήσει τους επαίνους και τη ζηλοτυπία. Και αν κάποιος υφιστάμενός του είναι καλύτερος στη ρητορεία δεν θα πρέπει να του δείχνει το φθόνο αλλά αγάπη.

Στον έκτο και τελευταίο λόγο, κυρίαρχη ιδέα είναι αυτή της ευθύνης του Ιερέα έναντι όλων των ψυχών που του εμπιστεύτηκε ο Κύριος στην παρούσα αλλά και στη μέλλουσα ζωή. Πρέπει να μεριμνήσει για όλο το Ποίμνιό του, μαθαίνοντας όλες τις βιοτικές υποθέσεις και συγχρόνως παραμένοντας μακριά από αυτές. Κρατώντας πιο καθαρή την ψυχή του και από αυτή του Αγγέλου και νεκρώνοντας τις αισθήσεις του, καταφέρνει να σωθεί αλλά και να σώσει. Το έργο του φαντάζει δυσκολότερο και από αυτό των μοναχών καθώς οι δεύτεροι αν καταφέρουν να αντιμετωπίσουν τις βιοτικές μέριμνες, καταφέρνουν τη σωτηρία. Τέλος, τονίζει ότι αυτός που θα μπορέσει μέσα από τη συναναστροφή του με τα εγκόσμια να διατηρήσει την καθαρότητα, την αγιότητα, την καρτερία και όλες γενικά τις μοναχικές αρετές, είναι πολύ πιο άξιος από κάποιον που ζει στην έρημο.

Πηγές:

Ιωάννου του Χρυσοστόμου, Άπαντα τα Έργα, τόμος 28, Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας(ΕΠΕ), Θεσσαλονίκη 1989, σελ. 33-309

Ιωάννης Χρυσόστομος (1965), ΘΗΕ (Τόμος 6, στ. 1170-1192), Αθήνα

